

[Holstein.]

der i væsentlig Grad foringer deres Erhvervsevne, skal fra og med det Skatteaar, i hvilket Svaghedstilstanden er indtraadt, være fritaget for Værneskat.“

Nu forudsætter vi, at en Mand har været fuldt ud tjenstduelig, har aftjent sin Værnepligt som Rekrut, og ikke kommer ind til Genindkaldelser foreløbig. Saa gaar der nogle Aar, hvori han ingen Skat betaler. Saa faar han en Sygdom, som i væsentlig Grad svækker hans Erhvervsevne. Ja saa er Forholdet jo det, at han har haft den personlige Byrde i Aarene fra han kom ind som Rekrut indtil det Aar, i hvilket han faar denne Svaghedstilstand, og i alle de Aar har han ikke svaret nogen Skat. Men fra det Aar, hvori han faar Svaghedstilstanden og følgelig ikke mere kan indkaldes til fortsatte Øvelser og ikke mere kan mobiliseres til Alarmeringsøvelser eller Sikringsstyrken eller i Krigstilfælde, skal han altsaa være fri for Skatten paa Grund af Svaghedstilstanden. (*L. Rasmussen*: Det er han da under alle Omstændigheder!) (*Sneum*: Han har jo aftjent sin Værnepligt, saa er han fri for Skat.) Ja, saa længe han er tjenstpligtig, svarer det til Skatten, og da skal han ikke svare Skat. I det Øjeblik han faar den Svaghedstilstand, som i væsentlig Grad svækker hans Erhvervsevne, bliver han fri for Skatten. Det er da fuldstændig logisk og klart, det er fuldt ud gennemtænkt. § 2 opregner jo de Tilfælde, hvor man er fritaget for Værnepligt, og jeg kan ikke se rettere end, at det er nøje tilpasset.

Jeg skal dernæst sige til det ærede Medlem Hr. Sneum, at det er jo muligt, at Administrationen af en saadan Skatteopkrævning vil medføre forøgede Udgifter for Staten eller Kommunen, det vil jeg ikke bestride, og jeg skal villigt indrømme, at de Udgifter, vi i Øjeblikket har her i Landet til Stat og Kommune til Skatteopkrævning som Følge af den fremherskende Rolle, den direkte Beskatning spiller i vort Skattesystem, og som Følge af den Rolle, forskellige meget kunstigt udformede indirekte Skatter spiller, er overordentlig store, efter min Formening urimelig og unødvendig store. Men jeg ser ikke rettere end, at hvis man overhovedet vil have en Skat som denne, hvis man mener, at den af principielle Grunde er betimelig og rimelig, kan det ikke gøres paa anden Maade end foreslaaet i Lovforslaget og ikke gøres paa en administrativt lettere Maade.

En helt anden Sag er, at Spørgsmaalet om Angivelsen af, hvilket Mandskab der skal betragtes som værende erhvervsudygtigt i væsentlig Grad, selvfølgelig indtil der er indarbejdet en fast Praksis, vil medføre forøget administrativt Arbejde. Jeg har ment at komme lettest igennem ved at overlade det til Sessionerne efter Indstilling fra Stadslægen eller Kredslægen. Vi har jo Erfaring paa et lignende Omraade, idet vi for Invaliders Vedkommende har en fast Praksis med Hensyn til Angivelse af, hvornaar en Borgers Erhvervsevne er nedsat med $\frac{2}{3}$, og saa var det vel ikke udelukket, at man uden alt for urimelige administrative Omkostninger kunde finde en Vej frem her; man kunde maaske simpelthen tage Grundlaget fra Invalideundersøgelserne og sige, at hvis Erhvervsevnen er nedsat med $\frac{2}{3}$, falder den paagældende ind under Lovens § 2.

Men alt dette er den tekniske Udformning, og det har jo ikke Spor af Interesse at drøfte den tekniske og praktiske Udformning, medmindre man vil gennemføre en Skattelov som denne. I det Øjeblik man stiller sig fuldstændig afvisende og principielt gaar imod, har det ingen Interesse at drøfte den tekniske Udformning.

Jeg maa sige, jeg synes ikke, at nogen af de Betragtninger, der er anført fra den højtærede Forsvarsministers og fra det ærede Medlem Hr. Nørskovs Side, i mindste Maade afkræfter Rigtigheden af de Grundsynspunkter, som jeg har fremhævet til Motivering af mit Lovforslag, og som har været Partiet Venstres, i hvert Fald indtil Forsvarskommissionen afgav sin Betænkning i 1908. Jeg forstaar ikke, hvorfor de Synsmaader, der den Gang var de fremherskende i ledende Venstrekredse, nu er fuldstændig forsvundet, hvorfor man ikke mere vil høre Tale om det, som man den Gang ansaa for en anbefalelsesværdig Udvej. Og jeg forstaar det navnlig ikke under de nuværende forsvarspolitiske Forhold, som man fra Venstres Side i Øjeblikket har saa vanskeligt ved at finde sig til Rette med og finde Vej ud af. Jeg synes, at netop under disse Forhold maatte det være en Udvej for Partiet Venstre at tage de Grundtanker op, som den Gang var Venstres ledende Mænds, og som jeg synes stadig og i forstærket Grad har Aktualitet og Berettigelse.

Forsvarsministeren (Brorsen): Det ærede Medlem Hr. Holsteins Forslag har jo